

РЕШЕНИЕ

№ 35565

гр. София, 15.09.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 60 състав, в
публично заседание на 25.06.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Георги Терзиев

при участието на секретаря Паола Георгиева, като разглежда дело номер **4254** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 129, ал. 7, във връзка с чл. 156 и следващите от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс (ДОПК).

Образувано е по жалба от „ИНЕТУМ БЪЛГАРИЯ“ ЕООД, ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление: [населено място],[жк], [улица], ет. 4, представлявано от управителя Б. Б., чрез адв. И. М., срещу Акт за прихващане или възстановяване /АПВ/ № П-29002925222309-004-001/10.12.2025 г., издаден от А. Т. П. на длъжност главен инспектор по приходите при ТД на НАП „Големи данъкоплатци и осигурители“, потвърден с Решение № 276/27.02.2026 г. на Директора на Дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“ – С. при ЦУ на НАП. С обжалвания акт е отказано възстановяване на претендирана като недължимо платена лихва по чл. 89 от Закона за корпоративното подоходно облагане /ЗКПО/ в размер на 83 961,30 лв., както и определяне на лихва по чл. 129, ал. 6 от ДОПК.

В жалбата са изложени твърдения за незаконосъобразност, неправилност и необоснованост на оспорения АПВ. Жалбоподателят поддържа, че сумата от 680 000,00 лв., представляваща определени от дружеството авансови вноски за корпоративен данък за 2024 г., е внесена по сметка на НАП на 27.11.2024 г., преди изтичане на срока за внасяне на авансовата вноска за м. декември 2024 г. Твърди, че единствената причина сумата да не бъде отчетена от информационната система на НАП като авансова вноска за корпоративен данък е обстоятелството, че декларацията по чл. 88 от ЗКПО за увеличаване размера на авансовите вноски е подадена след срока по чл. 88, ал. 1 от ЗКПО – на 21.11.2024 г. Според жалбоподателя закъснялото подаване на декларацията представлява евентуално административно нарушение, но

не е материалноправно основание за начисляване на лихва по чл. 89 от ЗКПО, доколкото сумата е била фактически внесена в бюджета в срока за заплащане на авансовата вноска. Поддържа, че лихва може да бъде начислявана само върху неплатени в срок публични задължения, като се прави позоваване на чл. 168, чл. 169 и чл. 175 от ДОПК. Сочи, че след постъпване на сумата по данъчно-осигурителната сметка на дружеството същата е била използвана и за погасяване на други негови публични задължения, което според жалбоподателя потвърждава, че средствата са били фактически предоставени на бюджета и държавата не е била лишена от ползването им. Излагат доводи, че органът по приходите неправомерно е дал приоритет на декларативното „обвързване“ на сумата пред извършеното плащане, без такова правило да е уредено в закона. Твърди още, че при определяне на лихвата по чл. 89 от ЗКПО следва да се вземат предвид действително внесените авансови вноски, поради което правилният размер на лихвата би бил 12 467,70 лв., а не начислените и заплатени 96 429,00 лв. Разликата от 83 961,30 лв. се претендира като недължимо платена сума, подлежаща на възстановяване ведно с лихвата по чл. 129, ал. 6 от ДОПК. Иска се отмяна на АПВ в обжалваната му част и възстановяване на претендираната сума, ведно с лихва за забава. Претендира присъждане на сторените разноси.

В съдебно заседание жалбоподателят, редовно призован, се представлява от адв. М., който поддържа жалбата. Моли за отмяна на оспорения акт и претендира сторените по делото съдебно-деловодни разноси по представен списък. В писмени бележки, депозиран в съда на 02.07.2026 г., излага подробни съображения за основателността на жалбата.

Ответникът – Директор на дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“ при ЦУ на НАП – редовно призован, се представлява от юрк. З., която оспорва жалбата като неоснователна и недоказана. Моли съда да потвърди обжалвания АПВ. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Административен съд – София-град обсъди оплакванията в жалбата, писмените доказателства по преписката, доводите и становищата на страните и като направи служебна проверка за законосъобразност на акта съгласно чл. 160, ал. 2 ДОПК, намери следното:

С жалбата се атакува акт, за който изрично е предвидено обжалване пред съд съгласно чл. 129, ал. 7 във връзка с чл. 156 и сл. от ДОПК. Решение № 276/27.02.2026 г. на Директора на Дирекция „ОДОП“ – С. е връчено на жалбоподателя по електронен път на 02.03.2026 г. (л. 14), а жалбата до съда е подадена на 13.03.2026 г., от надлежно лице и при наличието на правен интерес, поради което същата е процесуално допустима.

От фактическа страна, Съдът приема за установено:

С Искане за прихващане или възстановяване вх. № 55-29-5139/10.11.2025 г. (л. 33), подадено на основание чл. 129, ал. 1 от ДОПК, „ИНЕТУМ БЪЛГАРИЯ“ ЕООД е поискало възстановяване на сумата от 83 961,30 лв., представляваща според дружеството недължимо платена част от начислена лихва по чл. 89 от ЗКПО, както и лихва по чл. 129, ал. 6 от ДОПК от датата на плащането до окончателното възстановяване.

С Резолюция за извършване на проверка № П-29002925222309-ОРП-001/20.11.2025 г. (л. 17), издадена от Р. Г. С. на длъжност началник сектор при ТД на НАП „Големи данъкоплатци и осигурители“, е възложена проверка по прихващане или възстановяване на жалбоподателя.

На основание чл. 37, ал. 2 и ал. 3 и чл. 56, ал. 1 от ДОПК на дружеството е връчено Искане за представяне на документи и писмени обяснения от задължено лице № П-29002925222309-040-001/25.11.2025 г. (л. 22), с което са изискани документи, справки и писмени обяснения във връзка

с претендираната за възстановяване лихва по чл. 89 от ЗКПО. От страна на проверяваното лице са представени документи и писмени обяснения.

От събраните в административното производство доказателства се установява, че на 15.04.2024 г. „ИНЕТУМ БЪЛГАРИЯ“ ЕООД е подало декларация по чл. 87а от ЗКПО с вх. № 29000243033378/15.04.2024 г., с която е декларирано извършването на месечни авансови вноски за корпоративен данък за 2024 г. в размер на 0,00 лв.

В представените от дружеството обяснения (л. 39) е посочено, че към момента на подаване на декларацията не е разполагало с окончателна калкулация на очаквания годишен корпоративен данък. Впоследствие дружеството е преценило, че размерът на авансовите вноски следва да бъде увеличен.

Срокът по чл. 88, ал. 1 от ЗКПО за подаване на декларация за намаляване или увеличаване на авансовите вноски е изтекъл на 15.11.2024 г. След изтичането на този срок, на 21.11.2024 г., дружеството е депозирало на хартиен носител в деловодството на ТД на НАП ГДО молба с вх. № 26-И-13224/21.11.2024 г. и декларация по чл. 88 от ЗКПО, в която са посочени авансови вноски в размер на 680 000,00 лв.

В информационната система на НАП е налице запис за декларация по чл. 87а и чл. 88 от ЗКПО с вх. № 29000243081029/21.11.2024 г., която е със статус „отхвърлена“.

На 27.11.2024 г. по данъчно-осигурителната сметка на дружеството е постъпила сумата от 680 000,00 лв., която според жалбоподателя представлява авансова вноска за корпоративен данък за 2024 г.

На 17.06.2025 г. е подадена годишна данъчна декларация по чл. 92 от ЗКПО с вх. № 2900И0860981/17.06.2025 г., в която е деклариран годишен корпоративен данък за 2024 г. в размер на 976 219,45 лв. и направени авансови вноски за годината в размер на 680 000,00 лв. Декларацията е била отразена като „некоректна“ поради установено несъответствие между посочените в нея авансови вноски и данните в информационната система на НАП, съгласно които декларацията по чл. 88 от ЗКПО от 21.11.2024 г. се счита за неподадена.

Във връзка с извършена проверка за установяване на факти и обстоятелства е съставен Протокол № ПО-29002925082808-073-001/23.06.2025 г., с който на дружеството е указано да подаде нова годишна данъчна декларация по чл. 92 от ЗКПО с коректно попълнени данни. В протокола е прието, че неподаването на декларацията по чл. 88 от ЗКПО в законоустановения срок не е било обусловено от техническа пречка при подаването ѝ, а от обстоятелства, свързани с необходимостта на дружеството от допълнително време за извършване на изчисления относно размера на очаквания корпоративен данък.

Съобразно дадените указания на 30.06.2025 г. е подадена коригираща годишна данъчна декларация по чл. 92 от ЗКПО с вх. № 2900И0881717/30.06.2025 г., в която са отразени направени авансови вноски в размер на 0,00 лв.

В резултат на така подадената годишна данъчна декларация е определена лихва по чл. 89 от ЗКПО в размер на 96 429,00 лв. Дружеството е заплатило посочената сума. То не оспорва аритметичното изчисление на лихвата при база определени авансови вноски в размер на 0,00 лв., а поддържа, че при изчислението следва да бъде отчетена сумата от 680 000,00 лв., платена на 27.11.2024 г., при което според неговите изчисления дължимата лихва би била 12 467,70 лв., а разликата от 83 961,30 лв. е недължимо платена.

В резултат на извършената проверка е издаден Акт за прихващане или възстановяване № П-29002925222309-004-001/10.12.2025 г. (л. 18) от А. Т. П. на длъжност главен инспектор по приходите при ТД на НАП ГДО. С акта е прието, че не са налице основания за възстановяване на претендираната сума от 83 961,30 лв., поради което е определена сума за възстановяване в размер

на 0,00 лв.

АПВ е връчен на дружеството по електронен път на 11.12.2025 г. (л. 21) Срещу него е подадена жалба по административен ред с вх. № Ж-29-28/22.12.2025 г. (л. 27).

С Решение № 276/27.02.2026 г. (л. 10) Директорът на Дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“ – С. при ЦУ на НАП е потвърдил АПВ. Решаващият орган е приел, че внесената на 27.11.2024 г. сума от 680 000,00 лв. не представлява „определени“ месечни авансови вноски по смисъла на чл. 89 от ЗКПО, доколкото увеличението на авансовите вноски е заявено с декларация по чл. 88 от ЗКПО, подадена след законоустановения срок – 15.11.2024 г. Прието е, че самото плащане не замества изискуемото от закона определяне на размера на авансовите вноски и не може да породи с обратно действие правните последици на валидно и своевременно подадена декларация по чл. 88 от ЗКПО.

Недоволен от това, жалбоподателят го оспорва пред състав на АССГ.

Въз основа на така установената фактическа обстановка, съдът формира следните правни изводи по съществото на правния спор:

Жалбата е подадена от надлежна страна – адресат на обжалвания АПВ, имаща право и интерес от оспорването. Подадена е в законоустановения срок по чл. 156, ал. 1 ДОПК, срещу подлежащ на обжалване акт и след проведено задължително административно обжалване, поради което е процесуално ДОПУСТИМА.

Разгледана по същество същата е НЕОСНОВАТЕЛНА.

По силата на чл. 160, ал. 2 от ДОПК, Съдът преценява законосъобразността и обосноваването на акта за прихващане или възстановяване, както и валидността на акта, независимо дали са изрично релевиращи доводи за нищожност на АПВ в обжалваната му част, като преценява дали е издаден от компетентен орган и в съответната форма и спазени ли са процесуалните и материалноправните разпоредби по издаването му.

Разпоредбата на чл. 144, ал. 1 ДОПК постановява, че по реда за обжалване на ревизионен акт се обжалват и другите актове, издавани от органите по приходите, доколкото в самия ДОПК не е предвидено друго. В тази връзка, при обжалване на Акт за прихващане или възстановяване, следва да намерят приложение разпоредбите, отнасящи се до ревизионния акт, а именно разпоредбата на чл. 156, ал. 1 и сл. ДОПК.

За валидността на акта Съдът следи служебно и в тази връзка намира следното:

Обжалваният Акт за прихващане или възстановяване № П-29002925222309-004-001/10.12.2025 г. е издаден от компетентен орган по приходите – А. Т. П., на длъжност главен инспектор по приходите при ТД на НАП „Големи данъкоплатци и осигурители“. Същият е постановен във връзка с извършена проверка по прихващане или възстановяване, възложена с Резолюция № П-29002925222309-ОРП-001/20.11.2025 г., издадена от Р. Г. С. на длъжност началник сектор при ТД на НАП ГДО.

Резолюцията за извършване на проверката е издадена от орган по приходите, оправомощен да възлага проверки по прихващане или възстановяване по реда на чл. 129 от ДОПК. Въз основа на нея е извършена проверка за задължения за законна лихва по чл. 129, ал. 6 от ДОПК/чл. 92, ал. 10 ЗДДС, приключила с издаването на процесния акт за прихващане или възстановяване.

Компетентността на органите по приходите, издали Резолюция № П-29002925222309-ОРП-001/20.11.2025 г. и АПВ № П-29002925222309-004-001/10.12.2025 г. не е оспорена от жалбоподателя.

Предвид изложеното съдът приема, че обжалваният акт за прихващане или възстановяване е издаден от компетентен орган по смисъла на чл. 110, ал. 4 от ДОПК, във връзка с чл. 129, ал. 2, т.

2 и ал. 3 от ДОПК и чл. 7, ал. 1, т. 4 от Закона за Националната агенция за приходите.

Актът е обжалван по административен ред, като по жалбата е постановено Решение № 276/27.02.2026 г. на директора на дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“ – С. при ЦУ на НАП, който е компетентен орган по смисъла на чл. 152 и сл. от ДОПК.

АПВ съдържа подробни правни и фактически основания, както и опис на доказателствата към него. Актът за прихващане или възстановяване, както и съпътстващите го други документи са връчени на проверяваното лице. Следователно не е възпрепятствано правото на защита на жалбоподателя.

Съдът констатира, че АПВ е подписан с електронен подпис от органа по приходите – негов издател.

Съгласно чл. 3 от ЗЕДЕУУ /ред. - ДВ, бр.85 от 2017 г., действаща към момента на издаване на РА/ електронен документ е електронен документ по смисъла на чл.3, т.35 от Регламент (ЕС) № 910/2014 на Европейския парламент и на Съвета от 23 юли 2014 г. относно електронната идентификация и удостоверителните услуги при електронни трансакции на вътрешния пазар и за отмяна на Директива 1999/93/ЕО /ОВ, L 257/73 от 28 август 2014 г./; като писмената форма се смята за спазена, ако е съставен електронен документ.

Съгласно чл. 4 от ЗЕДЕУУ, автор на електронното изявление е физическото лице, което в изявлението се сочи като негов извършител. Титуляр на електронното изявление е лицето, от името на което е извършено електронното изявление. Адресат на електронното изявление може да бъде лице, което по силата на закон е длъжно да получава електронни изявления или за което въз основа на недвусмислени обстоятелства може да се смята, че се е съгласило да получи изявлението в електронна форма. По силата на чл.13 от ЗЕДЕУУ, електронен подпис е всяка информация в електронна форма, добавена или логически свързана с електронното изявление, за установяване на неговото авторство, а квалифициран електронен подпис е усъвършенстван електронен подпис, който отговаря на изискванията на чл.16. Електронният подпис по ал. 3 има значението на саморъчен подпис. Страните могат да уговорят, че ще признават стойността на електронния подпис по ал.1 и 2 на саморъчен в отношенията помежду си.

В конкретния случай АПВ е създаден като електронен документ по смисъла на чл.3, ал.1 от ЗЕДЕУУ /в посочената редакция/, по отношение на които с оглед фикцията, установена в ал. 2 се приема, че е спазено изискването за писмена форма. Именно като електронен документ, подписан от посочения в него орган по приходите с електронен подпис, актът е изпратен като електронно съобщение и връчен на проверяваното лице по реда на чл. 30, ал. 6 от ДОПК и това обстоятелство е удостоверено по предвидения за това в цитираната норма ред с разпечатка на записа в информационната система. С оглед разпореденото от законодателя в чл. 184, ал. 1 от ГПК, приложима в съдебното производство по оспорване на РА на основание § 2 ДР на ДОПК, тези електронни документи са представени на Съда като възпроизведени на хартиен носител преписи, заверени от страната. По определението на чл. 13, ал. 1 от ЗЕДЕУУ (в посочената редакция), електронен подпис е електронен подпис по смисъла на чл.3, т.10 от Регламент /ЕС/ № 910/2014, а именно данни в електронна форма, които се добавят към други данни в електронна форма или са логически свързани с тях, и които титулярят на електронния подпис използва, за да се подписва. Дефинициите за усъвършенстван електронен подпис и квалифициран електронен подпис съгласно чл.13, ал. 3 и ал. 4 от ЗЕДЕУУ препращат към същия регламент и съгласно тях „усъвършенстван електронен подпис“ означава електронен подпис, който отговаря на изискванията, посочени в чл.26 от регламента: да е свързан по уникален начин с титуляря на подписа, да може да идентифицира титуляря на подписа, да е създаден чрез данни за създаване на електронен подпис, които титулярят на електронния подпис може да използва с висока степен на

доверие и единствено под свой контрол, и да е свързан с данните, които са подписани с него, по начин, позволяващ да бъде открита всяка последваща промяна в тях; а „квалифициран електронен подпис“ означава усъвършенстван електронен подпис, който е създаден от устройство за създаване на квалифициран електронен подпис и се основава на квалифицирано удостоверение за електронни подписи. Квалифицираният електронен подпис има значението на саморъчен подпис. За да е налице КЕП, е необходимо да е спазено изискването на чл. 26 от регламента. От изложеното следва, че доказателствената сила на подписания с КЕП електронен документ е такава, каквато законът признава на подписания писмен документ.

Според чл. 28, ал. 1 от ЗЕДЕУУ /в посочената редакция/, доставчикът на удостоверителни услуги води електронен регистър /база данни/, в който публикува удостоверенията, които използва в дейността си като доставчик, издадените удостоверения и списъка на прекратените удостоверения. Последната разпоредба е доразвита в чл. 37, ал. 2 от Наредба за дейността на доставчиците на удостоверителни услуги, реда за нейното прекратяване и за изискванията при предоставяне на удостоверителни услуги, според която регистърът съдържа: 1. удостоверенията за квалифициран електронен подпис, които използва в дейността си като доставчик на удостоверителни услуги; 2. списък на издадените удостоверения за квалифициран електронен подпис; 3. списък на прекратените удостоверения; 4. удостоверения за време за представяне на електронен подпис, създаден за определен електронен документ, в случаите, когато такива се издават от доставчика на удостоверителни услуги; 5. информация по чл. 28, ал. 3 от ЗЕДЕУУ. Следователно публичният електронен регистър на доставчика съдържа информация относно действащите и прекратените удостоверения за квалифицираните електронни подписи, издадени от същия.

Видно е от публичния регистър <https://www.stampit.org/bg/page/812>, че лицето, подписало АПВ с електронен подпис, е притежавало сертификат, издаден от „Информационно обслужване“ АД, с валидност за периода на подписване на документа. Освен това от публичния регистър, поддържан от доставчика на удостоверителни услуги и достъпен на адрес: <https://www.stampit.org/bg/page/812>, може да се извърши проверка относно наличието на издадено удостоверение за квалифициран електронен подпис. Справката в този регистър показва, че към датата на АПВ подписалото го лице е притежавало издадено и валидно удостоверение за професионален електронен подпис.

Горното е относимо и за Резолюцията за възлагане на проверка. Валидността на КЕП не е оспорена от жалбоподателя в настоящото съдебно производство. Ето защо Съдът намира, че АПВ, както и Резолюцията за възлагане на проверка са надлежно подписани. Предвид гореизложеното Съдът намира, че оспореният административен акт е постановен от материално компетентни органи с надлежно делегирани правомощия, властническото волеизявление е облечено в изискваната от закона форма и не е нищожен.

В хода на проведеното административно производство не са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила.

Процедурата по прихващане и възстановяване е уредена в глава 16, раздел първи на ДОПК. Съгласно разпоредбата на чл. 128, ал.1 ДОПК недължимо платени или събрани суми за данъци, задължителни осигурителни вноски, наложени от органите по приходите глоби и имуществени санкции, както и суми, подлежащи на възстановяване съгласно данъчното или осигурителното законодателство от Националната агенция за приходите, се прихващат от органите по приходите за погасяване на изискуеми публични вземания,

събирани от Националната агенция за приходите. Може да се извърши прихващане с погасено по давност задължение, когато вземането на длъжника е станало изискуемо, преди задължението му да бъде погасено по давност.

Според чл.129, ал.1 ДОПК прихващането или възстановяването може да се извършва по инициатива на органа по приходите или по писмено искане на лицето. Искането за прихващане или възстановяване се разглежда, ако е подадено до изтичането на 5 години, считано от 1 януари на годината, следваща годината на възникване на основанието за възстановяване, освен ако в закон е предвидено друго.

В хода на производството по чл.128- 130 от ДОПК органът по приходите е длъжен да установи обективно всички факти и обстоятелства, както и да прецени основателността на постъпилото искане.

В настоящия случай спорът между страните е изцяло правен и се свежда до това дали при изчисляването на лихвата по чл. 89, ал. 1 от ЗКПО за 2024 г. сумата от 680 000,00 лв., внесена от жалбоподателя на 27.11.2024 г., следва да се третира като „определени месечни авансови вноски“ за съответната година, независимо че декларацията за тяхното увеличаване по чл. 88 от ЗКПО е подадена след предвидения в закона срок.

По приложението на материалния закон, Съдът намира следното:

Съгласно чл. 83, ал. 1 от ЗКПО данъчно задължените лица правят месечни или тримесечни авансови вноски за корпоративния данък на базата на прогнозна данъчна печалба за текущата година. Прогнозният характер на данъчната печалба предполага предоставено на данъчно задълженото лице право само да определи очаквания размер на данъка и съответно размера на авансовете си вноски.

Размерът на месечните авансови вноски се определя по реда на чл. 86 от ЗКПО.

Съгласно чл. 87а, ал. 1 от ЗКПО определените по реда на чл. 86 и чл. 87 авансови вноски за текущата календарна година се декларира с декларация по образец в срока от 1 март до 15 април на същата година.

Разпоредбата на чл. 88, ал. 1 от ЗКПО предоставя възможност на данъчно задължените лица да подадат в срок до 15 ноември на съответната година декларация по образец за намаляване или увеличаване на авансовете вноски, когато смятат, че те ще се отличават от дължимия годишен корпоративен данък. По силата на ал. 2 на същата разпоредба намалението, съответно увеличението на авансовете вноски, се ползва след подаването на декларацията.

От систематичното тълкуване на цитираните разпоредби се налага изводът, че законодателят разграничава две действия на данъчно задълженото лице – определянето и декларирането на авансовете вноски, от една страна, и тяхното фактическо внасяне, от друга. Тези действия имат различно правно значение и едното не може да замести другото.

Това разграничение следва непосредствено и от разпоредбата на чл. 89 от ЗКПО.

Съгласно чл. 89, ал. 1 от ЗКПО, когато дължимият годишен корпоративен данък надвиши с над 25 на сто сумата от определените месечни авансови вноски за съответната година, върху превишението над 25 на сто се дължи лихва.

В ал. 4 на чл. 89 от ЗКПО законодателят изрично е определил кои авансови вноски се приемат за „определени“ за целите на посочената разпоредба, като към първоначално определените по реда на чл. 86 и чл. 87 авансови вноски се отчитат намаленията или увеличенията, извършени по реда на чл. 88 от ЗКПО след подаването на съответната

декларация.

Именно използваното от закона понятие „определени“, а не „платени“, „внесени“ или „постъпили по сметка на НАП“ авансови вноски е от съществено значение за разрешаването на настоящия спор.

В конкретния случай на 15.04.2024 г. жалбоподателят надлежно е упражнил предоставеното му от закона право сам да определи размера на месечните авансови вноски, като с декларацията по чл. 87а от ЗКПО ги е определил в размер на 0,00 лв.

Тази декларация не е била оттеглена, изменена или коригирана по предвидения в закона ред в срока до 15.11.2024 г.

Едва на 21.11.2024 г., тоест след изтичане на срока по чл. 88, ал. 1 от ЗКПО, жалбоподателят е депозирал декларация, с която е поискал увеличаване на размера на авансовите вноски на 680 000,00 лв.

Съдът не споделя разбирането на жалбоподателя, че срокът по чл. 88, ал. 1 от ЗКПО има значение единствено от гледна точка на евентуалната административнонаказателна отговорност за несвоевременно деклариране.

От текста на чл. 88, ал. 1 и ал. 2 от ЗКПО е видно, че подаването на декларацията е елемент от фактическия състав, при настъпването на който увеличеният размер на авансовите вноски придобива правно значение. Законът не предвижда възможност декларацията, подадена след 15 ноември, да произведе същите материалноправни последици, които би произвела декларация, подадена в срок, нито допуска последващото плащане да санира пропуската и да придаде обратно действие на несвоевременно заявеното увеличение.

Обратното разбиране би обезсмислило както крайния срок по чл. 88, ал. 1 от ЗКПО, така и изричното правило на ал. 2, че увеличението се ползва след подаването на декларацията.

Не може да бъде споделен и доводът, че срокът за внасяне на авансовата вноска за м. декември е бил спазен и поради това внесената на 27.11.2024 г. сума задължително следва да бъде отчетена при изчислението по чл. 89 ЗКПО.

Срокът за плащане по чл. 90 от ЗКПО и срокът за определяне на увеличен размер на авансовите вноски по чл. 88 от ЗКПО са различни по своето предназначение. Първият урежда момента, до който вече определено публично задължение следва да бъде изпълнено, а вторият урежда възможността и срока, в който самото данъчно задължено лице може да промени размера на определените от него авансови вноски.

Следователно спазването на срока за плащане не може да замести пропуснатия преди това срок за валидно увеличаване на размера на авансовата вноска.

Към момента на извършване на плащането на 27.11.2024 г. не е било налице валидно определена авансова вноска за корпоративен данък в размер на 680 000,00 лв. За 2024 г. правно определените от жалбоподателя месечни авансови вноски са били в размер на 0,00 лв., съобразно декларацията от 15.04.2024 г.

Самото постъпване на парични средства по данъчно-осигурителната сметка не променя този правен факт.

Неоснователно е и възражението, основано на разпоредбите на чл. 168 и чл. 169 от ДОПК.

По силата на чл. 168, т. 1 от ДОПК публичното вземане се погасява чрез плащане. За да настъпи погасяване обаче, е необходимо да съществува публично вземане с определено основание и размер. Плащането представлява способ за погасяване на вече

съществуващо задължение, но не е юридически факт, който сам по себе си създава, определя или изменя размера на публичното задължение.

Поради това внесената от жалбоподателя сума от 680 000,00 лв. не може единствено по силата на извършеното плащане да бъде трансформирана в определена по реда на ЗКПО авансова вноска за корпоративен данък.

Същото се отнася и до правилата на чл. 169 от ДОПК относно реда за погасяване на публични задължения. Правото на лицето да посочи вида на задължението, което желае да погаси, не му предоставя право чрез платежното нареждане да създаде задължение в размер, който не е бил определен по предвидения в материалния данъчен закон ред.

Начинът, по който постъпилата сума впоследствие е била отразявана или използвана в данъчно-осигурителната сметка за погасяване на други изискуеми публични задължения, е ирелевантен за въпроса какъв е размерът на „определените месечни авансови вноски“ по смисъла на чл. 89 ЗКПО.

Неоснователно е и позоваването на чл. 175 от ДОПК.

Лихвата по чл. 89 от ЗКПО представлява специално уредена от законодателя последица при съществено превишение на дължимия годишен корпоративен данък над определените авансови вноски. Нейното основание и начинът за определянето ѝ са самостоятелно регламентирани в ЗКПО и не се свеждат до общата хипотеза на лихва за неплатено в падежа вече установено публично вземане по чл. 175 ДОПК.

За възникването на задължението по чл. 89 ЗКПО законът не поставя като условие държавата да докаже конкретно претърпяна вреда от липсата на средства в бюджета, нито прави размера на лихвата зависим от това дали данъчно задълженото лице в по-късен момент е внесло средства по данъчно-осигурителната си сметка.

Релевантното сравнение е между дължимия годишен корпоративен данък и размера на определените по предвидения в закона ред авансови вноски.

В случая годишният корпоративен данък на жалбоподателя за 2024 г. е 976 219,45 лв., а определените по реда на чл. 87а и чл. 88 от ЗКПО месечни авансови вноски са 0,00 лв.

Предвид това са налице материалноправните предпоставки на чл. 89, ал. 1 от ЗКПО.

По делото не се спори относно аритметичното изчисление на лихвата в размер на 96 429,00 лв. при така определения размер на авансовите вноски. Спорът е единствено дали в изчислението следва да се включи сумата от 680 000,00 лв., а по изложените съображения Съдът приема, че същата няма характер на определена авансова вноска по смисъла на чл. 89 ЗКПО.

Съдът не приема и твърдението за наличие на техническа невъзможност, която да е пречатвала своевременното подаване на декларацията по чл. 88 от ЗКПО.

От собствените обяснения на жалбоподателя, както и от констатациите в Протокол № ПО-29002925082808-073-001/23.06.2025 г., се установява, че причината за подаването на декларацията след 15.11.2024 г. е била необходимостта от допълнително време за извършване на изчисления относно размера на годишния корпоративен данък. Не са ангажирани доказателства за техническа неизправност на информационната система на НАП или друга обективна пречка, която да е направила невъзможно подаването на декларацията в законоустановения срок.

Обстоятелството, че декларацията на хартиен носител в била физически приета в деловодството на приходната администрация на 21.11.2024 г., не променя този извод. Приемането на документ от административното деловодство не означава признаване на материалноправно действие, което законът не придава на документа поради подаването

му след изтичането на определения срок.

Неоснователно е позоваването от жалбоподателя на Решение № 3534/21.03.2024 г. по адм. дело № 10057/2023 г. на Върховния административен съд.

Съдът съобрази посочената практика, но намира, че разрешеният с нея спор е при съществено различна фактическа обстановка.

По посоченото дело предмет на разглеждане е била хипотеза, при която данъчно задълженото лице не е подало декларация по чл. 87а от ЗКПО, но през течение на данъчната година фактически е извършвало месечни авансови вноски в съответните законови срокове, като в платежните документи изрично е посочвало техния характер и периода, за който се отнасят.

Настоящият случай е различен.

„ИНЕТУМ БЪЛГАРИЯ“ ЕООД е подало в срока по чл. 87а от ЗКПО валидна декларация и с нея изрично е определило месечните си авансови вноски на 0,00 лв. През течение на годината не са извършвани месечни авансови вноски в увеличения размер. Дружеството е направило опит да измени вече определения размер едва след изтичане на специално установения за това срок по чл. 88, ал. 1 ЗКПО, като е внесло сумата от 680 000,00 лв. на 27.11.2024 г.

Ето защо приемането, че единствено това плащане е достатъчно, за да се зачете увеличен размер на авансовите вноски, би довело не до преодоляване на чисто формален пропуск, а до придаване на материалноправно действие на промяна, извършена след срока, в който законът допуска тя да бъде направена.

Именно това съществено фактическо различие изключва приложението на изводите от Решение № 3534/21.03.2024 г. към настоящия спор.

Неотносимо към разглеждания случай е и Решение № 1697/14.02.2024 г. по адм. дело № 7823/2023 г. на ВАС, доколкото предметът и релевантните данъчни периоди по това производство са различни и не се разрешава въпросът за правното действие на декларация по чл. 88 от ЗКПО, подадена след 15 ноември, при наличие на предходно валидно определени авансови вноски в размер на 0,00 лв.

Следва да бъде отбелязано, че разграничението между фактически внесени парични средства и определени по реда на ЗКПО авансови вноски намира опора и в съдебната практика по приложението на чл. 89 ЗКПО, в която последващото или еднократно внасяне на значителна сума не се приема само по себе си като основание да отпадне законовата последица от несъответствието между годишния корпоративен данък и определените авансови вноски.

В тази връзка доводът на жалбоподателя, че бюджетът не е бил ошетен, не може да обуслови различен правен резултат. Данъчните задължения и последиците от тяхното неправилно определяне се уреждат от закона, а не от последваща икономическа преценка дали конкретно постъпилите по сметка на приходната администрация средства са могли фактически да бъдат използвани от държавата.

Правото на данъчно задълженото лице само да прогнозира данъчната си печалба и да определя размера на авансовите си вноски е съчетано със задължението това право да бъде упражнено по предвидения от законодателя ред и в установените срокове. Неблагоприятната последица по чл. 89 ЗКПО е свързана именно с отклонението между така определените авансови вноски и окончателно установения годишен корпоративен данък.

В конкретния случай жалбоподателят е имал възможност до 15.11.2024 г. да увеличи

определените от него авансови вноски. Тази възможност не е била упражнена своевременно.

Не може посредством последващо плащане да бъде постигнат същият правен резултат, който законът свързва с подаването на декларация в изрично установен срок, тъй като по този начин срокът по чл. 88, ал. 1 от ЗКПО би останал без самостоятелно правно значение.

При тези обстоятелства Съдът приема, че начислената лихва по чл. 89 ЗКПО в размер на 96 429,00 лв. не е недължимо платена в частта от 83 961,30 лв.

След като липсва недължимо платена или събрана сума по смисъла на чл. 128, ал. 1 ДОПК, не е налице главно вземане на жалбоподателя, което да подлежи на прихващане или възстановяване по реда на чл. 129 ДОПК.

По същата причина е неоснователна и акцесорната претенция за определяне на лихва по чл. 129, ал. 6 ДОПК. Правото на такава лихва предполага наличие на сума, която приходната администрация е била длъжна да възстанови, каквато предпоставка в случая не е налице.

При така установеното и въз основа на събраните по делото доказателства, обсъдени поотделно и в съвкупност, Съдът намира, че АПВ в оспорената част е правилен и законосъобразен, постановен при правилно приложение на материалния закон, поради което жалбата на „ИНЕТУМ БЪЛГАРИЯ“ ЕООД следва да бъде отхвърлена като неоснователна и недоказана.

При този изход на спора, заявената от ответника претенция само за присъждане на юрисконсултско възнаграждение е основателна. В тази връзка и на основание чл. 24, изр.второ от Наредбата за заплащане на правната помощ и в съответствие с фактическата и правна сложност на делото, съдът определи юрисконсултско възнаграждение в размер на 66,47 евро /шестдесет и шест евро и 47 евроцента/, равняващи се на 130 лв. /сто и тридесет лева/.

По изложените съображения, АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-град, III-то отделение, 60-ти състав на основание чл. 160 от ДОПК,

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на „ИНЕТУМ БЪЛГАРИЯ“ ЕООД, ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление: [населено място],[жк], [улица], ет. 4, представлявано от управителя Б. Б., срещу Акт за прихващане или възстановяване /АПВ/ № П-29002925222309-004-001/10.12.2025 г., издаден от А. Т. П. на длъжност главен инспектор по приходите при ТД на НАП „Големи данъкоплатци и осигурители“, потвърден с Решение № 276/27.02.2026 г. на Директора на Дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“ – С. при ЦУ на НАП, с който е отказано възстановяване на претендирана като недължимо платена лихва по чл. 89 от ЗКПО в размер на 83 961,30 лв., както и лихва по чл. 129, ал. 6 от ДОПК.

ОСЪЖДА „ИНЕТУМ БЪЛГАРИЯ“ ЕООД, ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление: [населено място],[жк], [улица], ет. 4, да заплати на Дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“, ЦУ на НАП юрисконсултско възнаграждение в размер на 66,47 евро /шестдесет и шест евро и 47 евроцента/, равняващи се на 130 лв. /сто и тридесет лева/.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховен административен съд на Република България в 14-дневен срок от връчване на преписи на страните.

СЪДИЯ: